

המרתפים שהיו בבעלותו, וששימש למי-
חייקלפים, למועדון סטודנטים, מעין קא-
רט ספרותי ומועדון-תרבות, שדמי הכני-
סה יזכו את בעליהם בכוסית משקה. כאחת
מפגישות התיכנון, בביתו של דן בירון,
ראה סוראמללו אדם מנגן בצ'ילו. הוא
נתקע על מקומו, נעץ בו עיניים סקרניות
ואחר הפטיר: „על דבר כזה מנגנים?
ואני השבתי שזה פירסומת לכינור...”

סיפורי סוראמללו הפכו כבר לפני שנים
רבות לסימן ההיכר של הירושלמים הגז-
עיים. מי שמכיר יותר סיפורים, ומי ש-
שמעם כמו אוזניו מפי הגבורה — הוא
סוראמללו — הוא ירושלמי אמיתי. רק
תל-אביבי אחד התחרה בירושלמים בלספר
את סיפורי סוראמללו — דן בן-אמוץ.

מספר דן, מפי „אברם”: „פעם בן-אדם
קנה דג חי לשבת, הכניס אותו לאמבטיה
— ראה הדג שוחת. אמר: אה! שו הא-
דה? דגיים שוחת במים מתוקים? שוחת!
בטח דג מיוחד זה. חשב ככה: אם הדג
יכול להיות במים מתוקים, בטח יכול
להיות בלי מים בכלל. שם את הדג על
הריצפה — הדג חי. מוכרח להיות דג
מיוחד, אמר. אם חי בלי מים, אולי יכול
גם ללכת? נתן לו שניים שלושה שיעורים
— הדג התחיל ללכת. קנה שרשרת דקה,
קשר את הדג בצוואר והתחיל לטייל איתו
ברחוב, וכל האנשים משתגעים. ראיתם
דג הולך כמו כלב? וככה היה מטייל עם
הדג שלו ברחובות ירושלים. עד שיום אחד
ירד הדג מהמדרכה, נפל לתוך תעלה
של מים וטבע.”

עשיר כמו

ואלירו הזקן

ס יפור אחר: פעם חי בירושלים
אדם עשיר מאד, בתים, מיגרשים,
חנויות, עסקים, משרדים — מה לא היה
לו? חוץ מילדים הכל היה לו. עשיר כמו
קורח. מה קורח? עשיר כמו ואלירו הזקן,
אללה ירחמו. היה גר בבית שלוש קומות.
חוזר בערב הביתה — האשה עצובה, וואלק
מה יש לך? הוא שואל אותה. אני בא

איש הכזבים

שריתק תמיד שומעים ומעי-
ריצים, נראה בתמונה,
שצולמה בראשית שנות ה'60, בחברת דן בן-אמוץ.

הניבט מן התצלום הישן, הוא סוראמ-
ללו הגדול בכבודו ובעצמו, כפי שצו-
ר זה היה מובג בביתו של סוראמללו.

איש השרירים

לם לפני עשרות שנים. תצלום

אבא! אבא! גמרנו עם השירה הריקודים.
סחב העשיר את האשה שלו לחלון ואמר
לה: איפה הריקודים? וזה רק מחמישים
לירות. ולי יש אלפים, אלפים, אלפים! איך
את רוצה שאני ארקוד, יש לי ראש לרי-
קודים? אני? ירחדינאק!

סוף

עצוב

ס וראמללו הוא אדם זקן וחולה
היום. כתב בן-אמוץ לפני כמה חר-
דשים. „הוא לא זוכר את הסיפורים שסיפר
ולפעמים הוא לא מצליח לזהות גם את
פני חבריו וידידיו שבאים לבקר אותו.

הביתה, מחפש את השימחה והתענוג —
אינם. מה את עושה לי פנים של תשעה
באב? מה יש לך את?
אמרה לו אשתו: כל היום אתה הולך
לאסוף שכר-ידירה וחובות, עלי אתה לא
חושב בכלל בכלל. בראש שלך רק כסף
וחשבונות. ותראה את יעקב, שגר אצלנו
במרתף. מוכר ברחוב כפתורים, חוטים,
שרוכים — חוזר הביתה בערב, שימחה
וששון! הילדים שלו מחכים לו בחוץ
ומוחאים כפיים: אבא! אבא! אבא!
והאשה שלו שרה ורוקדת כאילו זה חתונה.
תראה אותם — ותראה אותנו!

אכל אותו הסיפור הזה. חשב עליו חצי
לילה. בבוקר יצא מהבית, תפס את הרוכל,
אמר לו: אסמע, יה יעקוב, לא כואב לך

זה עצוב. זה באמת עצוב לראות את
הגיבור הזה, שנחצב מסלעי גרוזיה וירר
שלים, יושב כימעט חסרי-ישע ליד החלון
ועיניו העמומות משוטטות ברחוב סלומון
הצר, שבו עברו עליו מרבית שנות חייו.
זה לא צודק וגם לא מתאים לחייו הסור-
ערים ואני בטוח שלפעמים, ברגעים של
התבהרות, הוא רואה את עצמו בולם בגבו
אוטובוס ילדים המידרדר במידרון, ממוטט
במו ידיו האדירות עמודים של מיקדשים
פלשתיים, עומד בלב המילחמה ועוצר בר-
חזהו הרחב את כל צבאות-ערב המסתערים
להכחיד את בני עמו. כך אני רואה את
סוף דרכו, מבעד למבטו המתערפל של
אברהם ג'אנה-שוילי.”

הרגליים ללכת כל היום ברחוב עם סאנדוק
כפתורים ושרוכים? למה לא תפתח חנות?
אין כסף לחנות, אמר הרוכל. אתה יודע
מה, אמר לו בעל-הבית, אני אשכיר לך
בוול חנות קטנה, תתחיל להרוויח — תשי-
לם, והנה קח חמישים לירות הלואאה.
העיניים של הרוכל נפתחו. נשק לו את
הידיים לעשיר. הלך, קנה סחורה, פתח
חנות — נהיה שקט במרתף. כל ערב היל-
דים סופרים כפתורים, מחטים, חוטים, והי-
אשה מקפלת ומסדרת סרטים, גרביים, מטי-
פחות, סיכות — ובעלה המסכן עושה
חשבונות עד אמצע הלילה: מה קנה?
כמה מכר? מה הרוויח? מי חייב לו כסף?
למי הוא חייב כסף? — חלאס! גמרנו עם

שנערכה בחופזה, שלנות מעטות אחרי פטירתו של
סוראמללו. רבים ממעריצי האיש ומשוחרי קירבתו
לא הטריחו עצמם לבוא להלווייה, הצטדקו כי כלל לא ידעו על פטירתו של האיש.

קומץ בהלווייה